

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

2. Nostra sententia ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

tionis: probatur consequentia; illud est principium individuationis, per quod unum individuum distinguitur ab alio; sed ex Porphyrio unum individuum distinguitur ab alio per collectionem accidentium: ergo collectio accidentium est principium individuationis.

40 Secundo ex Sancto Ceberino Boëcio explicante ipsum Porphyrium, qui sic ait: Plures sunt, de quibus species prædicatur, non substantiæ diversitate, sed accidentium multitudine, & de Trinit. asserit, in numero differentiam, accidentium varietas facit: ergo ex Sancto Ceberino cum distinctio individualis sumatur à collectione accidentium, ipsa erit principium individuationis.

41 Tertio, vel individua substantialia eiusdem speciei differunt essentialiter, vel accidentaliter; sed non essentialiter: ergo accidentaliter: ergo individuatō est accidens. Probatur minor, primo quia species non contraheret actu totam quidditatem individui: sed hoc est falsum: ergo individua non distinguuntur essentialiter. Minor est evidens, quia species prædicatur in quid complete: sed ideo prædicatur in quid complete à distinctione generis, quia species continet totam essentiam rei actualiter, & genus solum partem: ergo, &c. probatur maior; id per quod unum individuum distinguitur ab alio, non continetur actualiter in ipsa specie: ergo si individua distinguerentur essentialiter, species non contineret actu totam essentiam rei. Probatur consequentia, id continet actu totam essentiam rei, quod continet id, per quod essentialiter distinguitur; sed species non continet actu id per quod unum individuum essentialiter distinguitur ab alio: ergo species non contineret actu totam essentiam individui; probatur minor, species non continet actu differentiam individualem; sed unum individuum distinguitur essentialiter ab aliquo per differentiam individualem: ergo species non continet essentialiter id, per quod unum individuum essentialiter distinguitur ab alio. Secundo probatur eadem minor principalis, species infima non potest dividi per differentias essentielles; sed si unum individuum essentialiter distingueretur ab alio, species infima divideretur per differentias essentielles: ergo unum individuum non distinguitur essentialiter ab alio; tunc sic: ergo distinguitur accidentaliter: ergo individuatō est accidentaliter. Patet ultima consequentia; id per quod unum ens distinguitur ab alio accidentaliter, est accidentale; sed unum individuum distinguitur ab alio accidentaliter per individuationem: ergo individuatō est accidentaliter.

42 Quarto sequeretur quod Petrus, & Paulus, substantialiter, & individualiter essent primo diversi; sed hoc implicat: ergo, &c. Probatur minor, si Petrus, & Paulus essent primo diversi, ratio substantiæ non diceretur univoce de illis; sed hoc implicat: ergo, &c. Probatur maior, de primo diversis nihil dicitur univoce: ergo, &c.

SECTIO II.

Nostra sententia ponitur.

43 Conclusio: principium individuationis intrinsecum non potest esse collectio omnium

accidentium; est communis Doctorum sententia, in qua conveniunt etiam Thomistæ nobiscum.

Probatur primo, si collectio omnium proprietatum esset principium intrinsecum individuationis, mutata collectione, mutaretur individuum; sed hoc est falsum: ergo collectio proprietatum, vel accidentium non est principium intrinsecum individuationis: maior est evidens, quia mutata forma, vel constitutiva intrinsece, necessario mutatur effectus formalis, vel constitutum: probatur minor, in Resurrectione Christi Domini fuit mutata collectio accidentium; sed non fuit mutatum individuum substantiale: ergo mutata collectione accidentium non mutatur individuum substantiale substantialiter: maior est certissima in nostra fide, ut optime probat eximius Doctor Thom. 2. in 3. p. disp. 48. sect. 1. quia Corpus Christi Domini fuit ornatum varijs donis, & qualitatibus supernaturalibus, præsertim illis quatuor, quæ ab omnibus Catholicis agnoscuntur, claritate scilicet, impassibilitate, agilitate, & corporis subtilitate, quod etiam conveniet alijs corporibus iustorum in die ultimæ resurrectionis: ergo tunc mutabitur collectio accidentium; minor non est minus certa, quia Christus Dominus idem fuit individuum, quod fuit mortuus in Cruce, & quod postea resurrexit; de alijs etiam hominibus est in fide certum, quod resurgunt eadem individua, quæ mortua fuerant; quod probatur ex illo Job. 19. [Scio enim quod Redemptor meus vivit, & in novissimo die de terra surrecturus sum, & rursum circumdabor pelle mea, & in carne mea videbo Deum meum, quem visurus sum ego ipse, & oculi mei conspiciuntur sunt, & non alius;] quod confirmat Concilium secundum Toletanum, in confessione fidei, super illa verba Christi Domini, Luca 24. Palpate, & videte quia spiritus carnis, & ossa non habet, sicut me videtis habere: hoc ergo exemplo capitis nostri resurrectionem carnis omnium mortuorum, neque in aërea, vel qualibet alia carne, ut quidam delirant, resurrecturos nos credimus; sed in ista, qua vivimus, movemur, & sumus: ergo in resurrectione erit idem individuum; sed tunc non datur eadem collectio accidentium: ergo collectio accidentium non est principium intrinsecum individuationis.

Secundo individuum ut individuum, est quid substantiale: ergo collectio accidentium non est principium intrinsecum individuationis. Antecedens est evidens; quia individuum est prima substantia, quam Aristoteles vocat maximam substantiam, imò à parte rei non dantur substantiæ, nisi individua, & ratione illarum secundæ substantiæ, substantiæ sunt; consequentia est evidens, quia omne illud, quod intrinsece constituitur accidentibus est quid accidentale, seu ens per accidens; sed individuum, v. g. Petrus nec est per accidens ens, nec accidentale: ergo non potest constitui intrinsece in ratione individui per collectionem accidentium. Maior est certissima, & constat ex dictis, & infra dicendis, & licet aliqui asserant, compositum ex substantia, & accidentibus esse ens per se, nihilominus nemo dixit, illud esse ens per se substantiale, & poni per se in prædicamento substantiæ; sed individuum ut individuum est, ponitur per se in prædicamento substantiæ; ergo individuum ut individuum

dividuum est, non constituitur intrinsece per collectionem accidentium.

46 Tercio accidentia recipiuntur in substantia individua: ergo supponunt individuationem substantiæ; probatur antecedens, omne existens à parte rei est individuum; vt late probatum est in Logica contra Platonem, *disp. de natura universalium*; sed accidentia recipiuntur in substantia existente à parte rei: ergo accidentia recipiuntur in substantia individua, & singulari. Probat minor: substantia in quantum accidentia recipiuntur in illa, est causa illicum; sed omnis causa realis necessario petit existentiam ad causandum: ergo substantia recipit accidentia, vt existens à parte rei. Maior constat ex dictis in *Physicis lib. 1. disp. 4. q. 4.* vbi probavi omnes formas accidentales educi de potentia subiectorum; sed omne illud ex cuius potentia aliquid educitur, est causa realis illius: ergo substantia est causa realis accidentium, & loquor de causalitate mediata, vel immediata. Minor etiam probata est *lib. 2. Physicor. disp. 2. quæst. 4.* vbi probavi existentiam realem esse necessariam ad causandum physice, & realiter: ergo substantia supponitur existens ad omnia accidentia; ergo accidentia nullo modo possunt constituere intrinsece individuationem substantiæ, patet, quia nullum constitutum supponitur ad constitutum; sed substantia individua supponitur ad collectionem accidentium: ergo collectio accidentium non est constitutum individuationis substantiæ. Maior est evidens, quia nihil potest supponi ad suam essentiam; ideo enim homo non potest presupponi ad animal, & rationale; quia animal, & rationale sunt constitutiva hominis, & ideo animal supponitur, & est prius homini, quia homo non constituit animal, & animal in quantum supponitur ad hominem; supponitur cum omnibus suis prædicatis essentialibus; ergo nullum constitutum potest supponi, & esse prius suis constitutivis; sed substantia supponitur vt individua ad omnem collectionem accidentium, vt probatum est: ergo collectio accidentium non est constitutum intrinsecum individuationis substantiæ.

47 Confirmatur: ideo colligunt evidenter omnes Doctores; existentiam substantiæ nullo modo posse constitui per collectionem accidentium, quia existentia substantiæ supponitur ad collectionem accidentium; sed individuat substantia supponitur ad collectionem accidentium: ergo individuat substantia non potest constitui per collectionem accidentium. Adverte ad ea, quæ dicenda sunt *sectione 3. sequentis quæstionis*, quod Thomistæ, qui nobiscum conveniunt, vtuntur hac ratione, & quod in collectione accidentium includitur etiam quantitas determinata, vtrum autem hoc ab ipsis consequenter dicatur cum his, quæ dicenda sunt, ipsi viderint, quia omnes solutiones, quas ipsi præbent argumentis, quibus contra illos probamus, materiam signatam quantitate non posse esse principium intrinsecum individuationis, possunt præberi his argumentis, quibus nobiscum in hac parte probant nostram sententiam, quam certam, & indubitatam existimant.

R. P. Idelph. de Peñafiel, Theol. Schol. Tom. I.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta adversaria solvuntur.

Ad primum argumentum, quod desumitur ex 48 definitione Porphyrij respondeo, ipsum non definisse essentialiter, sed solum accidentaliter descripsisse quoad nos; id est in ordine ad nostram cognitionem individuum, ratione cuius nihil contra nostram sententiam colligi potest ex verbis Porphyrij.

Ad secundum ex autoritate sancti Ceberini 49 Boëtij eodem modo responderetur ante solutionem tertij argumenti, in memoriam revocanda sunt breviter illa, quæ diximus in Logica, circa has loquutiones, distinguere essentialiter, vel habere distinctas essentias; tunc enim aliqua dicuntur distinguere essentialiter quando non conveniunt, neque assimilantur in prædicatis essentialibus, prædicata autem essentialia metaphysica existimantur illa; quæ constituunt rem aliquam novum gradum illi conferendo essendi quod sit principium alicuius operationis, vel proprietatis, quod necessario est aliqua differentia specifica, vel gradus superior contrahibilis per illam; cum autem differentia individuales (licet à parte rei sint tam essentielles Petro, sicut rationalitas vt constat ex dictis ad Logicam, non sint principium alicuius operationis, aut proprietatis, sed supponant in ordine metaphysico omne principium operandi, præcipue illud quod est in ordine ad cognitionem scientificam, & evidentem, quæ vt plurimum habetur, sit vt non dicantur differentia essentielles, vel formales, sed tantum individuales, & materiales, & in ordine metaphysico dicimus esse extra essentiam rei, quia metaphysici solum naturam specificam, & quæ in illa includuntur formaliter, vocant essentiam; quia tantum attendunt ad rationes communes pluribus, de quibus facile, & communiter datur scientia, & illa, quæ dicuntur distinguere per has differentias, non dicuntur distinguere essentialiter: sed tantum habere distinctas essentias.

Ad tertium distinguo maiorem quantum ad 50 primam partem, essentialiter metaphysice nego maiorem, essentialiter, realiter, materialiter, & entitative, concedo maiorem, & nego minorem sub eadem distinctione, & ad primam illius probationem, distinguo maiorem, non contineret actu totam quidditatem individui metaphysicam, & formalem, nego maiorem, materiale, & entitativam concedo maiorem, & concedo minorem sub eadem distinctione, & ad probationem minoris concedo maiorem, & minorem sub eadem distinctione, & ad probationem maioris concedo antecedens, & distingue consequens, non contineret actu totam essentiam, metaphysicam, & formalem nego consequentiam, materiale, & entitativam concedo consequentiam, & ad probationem consequentiæ distinguo maiorem, per quod distinguitur essentialiter formaliter metaphysice, concedo maiorem, essentialiter materialiter, & entitative, nego maiorem, & distinguo minorem, eodem modo per quod distinguitur essentialiter formaliter, metaphysice nego minorem, materialiter, & entitative, concedo minorem, & ad probationem minoris concedo maiorem, & distinguo minorem, distinguitur essentialiter

Na liter